

## VESNA PARUN

Rođena je 10. travnja 1922. u Zlarinu u činovničkoj obitelji. Osnovnu školu pohađala u Visu, a gimnaziju u Šibeniku i Splitu. Godine 1940. upisala je romanistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Za rata prekinula je studij i napustila Zagreb. Ponovo se vratila i poslije rata studirala je čistu filozofiju. Neko vrijeme boravila je u inozemstvu (Bugarska 1962—1967). Živi kao slobodan umjetnik.

Pojavila se odmah nakon rata mlada pjesnikinja s čudesnom sposobnošću izražavanja, s upravo stravičnom moći evociranja dugog i užasnog iskustva rata i ratovanja na ovoj našoj premorenoj Zemlji. Kao nekom ogromnom, sveobuhvatnom sintezom već zrelog življenja, progovorila je Vesna Parun iz svoje zgusnute boli. Vizionarno, pametno, široko raspjevano, rapsodično, ali i oštro i sarkastično, gnjevno i tužno i elegično i prekipjelo od radosti i zanosa — sve to i mnogo neopisivo i neizrecivo obuhvatila je Vesna Parun u svom ogromnom pjesničkom rasponu.

Mrtvi mladići i pobjednički konjanici, taoci i crveni barjaci, starci i djeca, rat i užas i »veliko pomračenje«, tuge krvavih voda i rapsodije prkosnih krševa, okrutna smrt i velika pobjeda, strava i sloboda. Domočina, Republika kao završna himna jednog velikog razdoblja — sve je to zazvučalo u pjesničkoj orkestraciji Vesne Parun izvanrednom izvornošću i lakoćom izražavanja, kao da joj je stih jedini način mišljenja, jedini način postojanja.

Čini nam se da je dotakla svojom riječi sve stvari, zadahnula, rastvorila smisao pojavama, vidjela neviđeno, dohvatila nedostiživo. Kad je čitamo, čini nam se da je gledala, da je mislila, da je sanjala prije nas o svemu što smo vidjeli i sanjali diletantski površno u grubim, sumarnim kvantitetama.

Zavidno je bogatstvo kojim se Vesna Parun obraća svijetu. Nije pjesnik jednog pravca, uskog interesa, programa, doktrine, konfesije. Za nju je svaka pjesma katarktički intimna strast i doživljaj, dar čovjeku, koralj vraćen moru. Zahvaćena neodoljivo, sudbinski onim »zakonom nekoga ritma« o kojemu je nekada pjevao Nazor »što nikad umirit se

neće«, Vesna Parun odgovara svojim ritmovima u ovom svijetu nemirnom i burnom, stravična urlanja obogaćuje svojim mnogostrukim jekama, koje čujemo kao jecaj zatajene boli, i kao usklik radosti. Jer pjesnik je kao planina koja vraća čovjeku njegov glas iz daljine, glas obogaćen nekim dubljim smislom dalekog i nepoznatog, a poezija Vesne Parun je nesumnjivo taj glas iz nepoznatog, taj glas budućnosti koji razrješuje tajne.